

Suuri hukkareissu

Pitihän se arvata, että näin tässä käy, kun EU ilmoitti, että tervetuloa Suomeen, tuhat sutta, ja kulttuuriministeri Tanja Karpela vielä yllytti sivusta. Totta kai sana on kiirinyt itärajan taakse, ja nyt sieltä on alkanut suuri hukkareissu länteen, Suomen puolelle.

Lähes yhtenäinen harmaja susimatto kattaa jo Kainuun ja itärajan pinnan muutenkin. Ainakin Kuhmossa, Kuusamossa, Kajaanissa ja Pudasjärvellä asustelee jo laumoittain kaupunkilaissusia. Niiden maalaisveljet ovat edenneet suunnilleen Yli-Iin-Tyrnävän linjalle.

Ei mene aikaakaan, kun ensimmäiset petoelukat jolkottelevat pitkin Oulun Rotuaaria ja pistelevät vastaan tulijoita poskeensa, jotta rouske vain kuuluu.

Koska me tavalliset pulliaiset voimme olla hieman vieraantuneita alkuperäisluonnosta, on ehkä syytä hieman kerrata, mitä pitää tehdä, kun se tulee vastaan. Onneksemme asumme juuri Oulussa, josta on kotoisin myös maan tunnetuin epätavallinen Pulliainen, tämä professori Susi. Kannattaa siis kilauttaa hänelle, kun hukka rupeaa perimään tai repimään. Hän luultavasti kehottaa tarjoamaan pedolle jotain terveellistä vaihtoehtoisruokaa, jotta se unohtaa alkuperäiset aikeensa. Vaihtoehdoksi ei pidä tarjota pelkkiä silmuja ja salaatinlehtiä, sillä niitä ei syö susikaan, vaan vaatii jotain tukevampaa, kuten rössypottua, jankkia ja kärkkäreitä.

Jos kuitenkin Susi-Pulliaista ei saa langan päähän, on pakko tulla toimeen omin neuvoin. Paras ta on varautua jo ennakoita. Siihen löytyy mainio ohje teoksesta Iso paha susi ja kolme pientä porasta. Sieltä näkyy, että kannattaa muuttaa kivitaloon, mieluummin jo ennen kuin isot pahat saapuvat kaupunkiimme. Risumajoja täällä ei taida enää olla, mutta puutaloja on monessakin lähiössä yllin kyllin. On vaarana, että susilauma puhkuu ja puhalttaa ne nurin tuossa tuokiassa, ja miten käs sitten suu pannaan? Siis äkkiä turvaan keskustan kivitaloihin, vaikka hotelleihin ja ravintoloihin, jos ei muualle pääse. Onpahan kerrankin pätevämpi verkko kuin jokin pikkujoulu. Sinne ei hukan henkäys pääse eikä hammas yllä. Harmi, ettei kallioparkki ole jo valmiina.

Jos kaikista varotoimista huolimatta joutuu suden suuhun, tärkeintä on säilyttää maltti ja elämänmyönteisyys. Jos vaikka susi napsaisee käden kyynärpäältä poikki, sille pitää asiallisesti, mutta määrätietoisen rauhallisella äänellä todeta: "Tuhma hukka! Noin ei saa tehdä. Hyi hyi. Paikka!" Mikäli susi ei heti tottele, käsky on toistettava hiukan tiukemmin niin monta kertaa, että otus alkaa oppia. Pohjimmiltaan susi on melkein yhtä oppivainen eläin kuin serkkunsa koira, kunhan kouluttajalla vain riittää kärsivällisyyttä ja raajoja.

Mikäli susi käy suoraan kurkkuun, kuten sen tapana villieläimenä on, eikä kohde siis pysty sitä sanallisesti kouluttamaan, saattaa auttaa sekin, että heristää sille sormeja paheksuvasti. Tärkeintä on joka tapauksessa viimeiseen saakka muistaa maltti ja EU:n määräys, jonka mukaan susia ei saa surmata, ennen kuin niitä on täällä tuhat.